

spěch jeho mandanta se může státi, zvláště když ve sporu odpůřícím rozsudek byl již vynesena a odvolání podáno bylo.

Podle náhledu konkursního soudu netvoří v napadeném usnesení uplatňovaná skutečnost důležitý důvod podle § 88 (4) k. ř. a bylo proto rekursu vyhověno a návrh na zbavení JUDra T. úřadu člena věřitelského výboru zamítnut.

Nejvyšší soud dovolací rekurs člena věřitelského výboru, který také podal návrh na zbavení JUDra T. funkce člena věřitelského výboru odmítl, ale dovolacímu rekursu správce podstaty vyhověl a napadené usnesení rekursního soudu v ten rozum změnil, že se rekurs JUDra T. (jenž zbaven byl členství věřitelského výboru) odmítá. Návrh na útraty zamítnut. Odůvodnění: Jde především o otázku, zda členu výboru věřitelského v řízení konkursním přísluší právo rekursu do usnesení soudu, jímž byl zproštěn svého úřadu jako člen výboru. Rekursní soud se vůbec neobíral touto otázkou, vyřídil rekurs JUDra T. věcně, máje patrně za to, že mu právo rekursu přísluší; leč neprávem.

Dle § 175 (2) konk. ř. lze si stěžovati rekusem do opatření a rozhodnutí konkursního komisaře pokud konkursní řád nestanoví nic jiného. Pořad instancí při rozhodnutích konkursního soudu není zvlášť upraven, platí tu obecný předpis § 4 i. n. Z toho plyne, že si lze zásadně stěžovati do každého opatření, usnesení a rozhodnutí vydaného v řízení konkursním a jelikož není omezen ani okruh osob, oprávněných k podání rekursu (pokud není jiného ustanovení), dlužno právo rekursu zásadně přiznati každému, kdo na konkursním řízení jest účastníkem anebo vystupuje v mezích svého úřadu jako správce atd. a cítí se dotčeným výrokem zkráceným ve svém právu. Tyto v zákoně sice neuvedené, avšak z věci samé plynoucí předpoklady nejsou však dány u člena výboru věřitelského, který byl soudním usnesením zproštěn svého úřadu. Nemáť ani nároku na svěřený mu úřad, takže se nemůže cítiti zkráceným ve svém právu proto, že byl úřadu toho zproštěn, ani nejedná v mezích svého úřadu, ježto obor působnosti vymezený v § 89 konk. ř. nenáleží členům výboru věřitelského jako jednotlivcům, nýbrž jen výboru jako celku, který jej vykonává, usnášeje se většinou hlasů. Nelze proto členu věřitelského výboru přiznati právo rekursu do usnesení naznačeného obsahu. (Viz Bartsch-Pollak str. 553 a literaturu tam uvedenou.)

Rekursní soud proto pochybil, vyřídil věcně rekurs JUDra T. do usnesení soudu první stolice, jímž byl zproštěn úřadu jako člen věřitelského výboru, místo aby jej odmítl jako nepřipustný. Jelikož pak z uvedených důvodů dále plyne, že členu výboru věřitelského jako takovému nenáleží právo rekursu ani do soudního usnesení o návrhu na zproštění jiného člena, bylo dovolací rekurs člena věřitelského výboru rovněž odmítnouti jako nepřipustný, dovolacímu rekursu správce podstaty konkursní však vyhověti a napadené usnesení zmítnuti v ten rozum, že se rekurs JUDra T. jako nepřipustný odmítá.

Dle § 173 odst. 1. konk. ř. neplatí, pokud nejde o právní rozepře, předpis § 41 a 55 c ř. s. o nákladech, proto musil býti zamítnut návrh správce podstaty, učiněný v dovolacím rekursu na přisouzení útrat jeho.

Přídavek »lidový« nesmí do firmy k označení podniku počít býti libovolně, zvláště nikoli k účelům konkurenčním.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 1. října 1927 R I 809/27. Obchodní soud v Praze Firm 4560/27.)

Firma Lidová pekárna, zapsaná společnost s r. obm., podala stížnost do usnesení rejstříkového soudu, pokud jím ve zvoleném názvu společnosti uznán byl nepřipustným výraz »Lidová«.

Soud druhé stolice však stížnosti z těchto důvodů nevyhověl: Dle § 5 zákona č. 58/1906 ř. z. má býti věcná firma společností s ruč. obm. vzata z předmětu závodu a musí tudíž k němu věcně ukazovati.

Zvolený výraz »Lidová« při předmětu ohlášeného podnikání (pekárny) neodpovídá tomuto požadavku, neboť není zvláštního důvodu pro toto bližší označení, když se jedná o provozování živnosti, jejíž výrobky budou jako výrobky jiných pekárén prodávány komukoliv, při čemž snaží se všechny živnosti toho druhu konkurovati »lidovými«, t. jest nízkými přístupnými cenami, takže právem označil soud I. stolice výraz »Lidová« reklamním. Pokud pak v obchodním rejstříku při některých firmách jak společností veřejných tak i akciových a společností s ruč. obm. zde při společnostech s r. ob. přichází v názvu výraz »Lidový«, tu je též odůvodněn předmětem podniku a účelem jeho a v mnoha případech značí poli-

tickou stranu, která podnik (zejména družstevní) uvedla v činnost. Neshledal proto soud rekursní stížnost důvodnou.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu nevyhověl. Důvody: Napadené usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení rejstříkového soudu, není ve zřejmém rozporu ani se zákonem ani se spisy a není také zmatečné. Nedostává se tudíž podmínek § 16 cis. pat. č. 208/54 ř. z. a nemohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno.

—r—

Firma existující nemůže své znění ani v celku ani z části přenést na novou firmu kupce jednotlivce, zůstane-li dále existovati třeba část svého předmětu podniku jemu přepustila, neboť nová firma kupce jednotlivce může ke jménu majitele připojiti jen takový dodatek, který slouží k bližšímu označení osoby nebo živnosti.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 13. října 1927 R I 733/27. Obchodní soud v Praze Firm 5901/27.)

Firma Bratří W-ové přepustila část svého podnikání, totiž obchod se stavebními potřebami, zeti jednoho spolčenika jmenované firmy Janu Z-ovi a ten žádal o zápis své firmy jako nové firmy vedle dále trávající firmy Bratří W-ové a vykazuje svolení majitele této společenské firmy žádal, aby jeho firma jako firma kupce jednotlivce byla zapsána s tímto zněním: »Bratří W-ové zef Jan Z.«.

První soud (soud rejstříkový) vrátil opověď firmy k opravě v těchto bodech:

1. navrhované znění firmy odporuje zákonným předpisům čl. 16 a 20 obch. z., neboť firma Bratří W-ové dosud stává, jde tedy o zápis firmy nové, kupce jednotlivce, která musí obsahovat jméno a příjmení majitele a k níž může býti připojen jen přídavek, kterým se přesněji označuje osoba neb živnost, t. j. v daném případě »obchod stavebními potřebami«. Takovým přípustným dodatkem však není dodatek »Bratří W-ové zef«.

2. »Bratří W-ové zef« neodpovídá zásadě pravdivosti firmy, poněvadž Jan Z. může býti zetěm jen jednoho z obou bratří a pak označení »Bratří W-ové« ve firmě svědčilo by na firmu společenskou, která však zde není.

Rekursní soud nevyhověl stížnosti žadatelově, neboť dle vlastního jeho tvrzení jde tu o novou firmu jednotlivce a dlužno ji tedy posuzovat co do přípustnosti podle zásad čl. 16 obch. zák.

Soud první stolice výstižně a jasně uvedl vešlé důvody, pro které jest zápis opovězeného firmy »Bratří W-ové zef Jan Z.« nepřipustný a stačí rekurenta odkázati na důvody ty.

Poukazuje se ien dále na to, že soud rejstříkový z povinnosti úřední jest povinen dbáti, aby nové zapisované firmy odpovídaly pravdě (čl. 26 obch. z.) a mýlí se rekurent, domnívá-li se, že je možno existujícím protokolovaným podnikům libovolně znění své firmy jako takové buď v celku nebo v části na jiné podnikatele povolit, neboť ani zeřízení a tedy také povolení užívání znění firmy jako takové bez předání závodu není přípustno (čl. 23 obch. z.).

Zásadě pravdivosti nové firmy neodpovídá část firmy »Bratří W-ové zef«, neboť není žadatel zetěm bratří W. a část firmy »Bratří W-ové« rovněž sama by neodpovídala pravdivosti, poněvadž rekurent není jedním z bratrů W-ů.

Proto správně nařídil rejstříkový soud žadateli přiměřenou změnu znění opovězené firmy.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti nevyhověl poukázav k tomu jen, že není tu podmínek § 16 cis. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z., ježto rozhodnutí není ve zřejmém odporu ani se zákonem ani se spisy a není také stíženo zmatečností.

—r—

Společenstvo může se platně usnésti na změně stanov ohledně snížení výše závodních podílů jen tehdy, když současně do stanov poime ustanovení, že závazky dosavadních členů zůstávají nezměněny, neboť ručení těchto nesmí se zmenšiti.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 13. října 1927 R I 781/27. Vrchní zemský soud v Praze R IV 300/27. Krajský soud v Litoměřicích Firm 2353/27.)

Společenstvo s ručením obmezeným v Litoměřicích ohlásilo k zápisu do obchodního rejstříku změnu svých stanov v tom smyslu, že se výše závodního podílu snižuje z 200 Kč na 50 Kč.

Rejstříkový soud opověď tu zamítl, neboť se zřetelem na